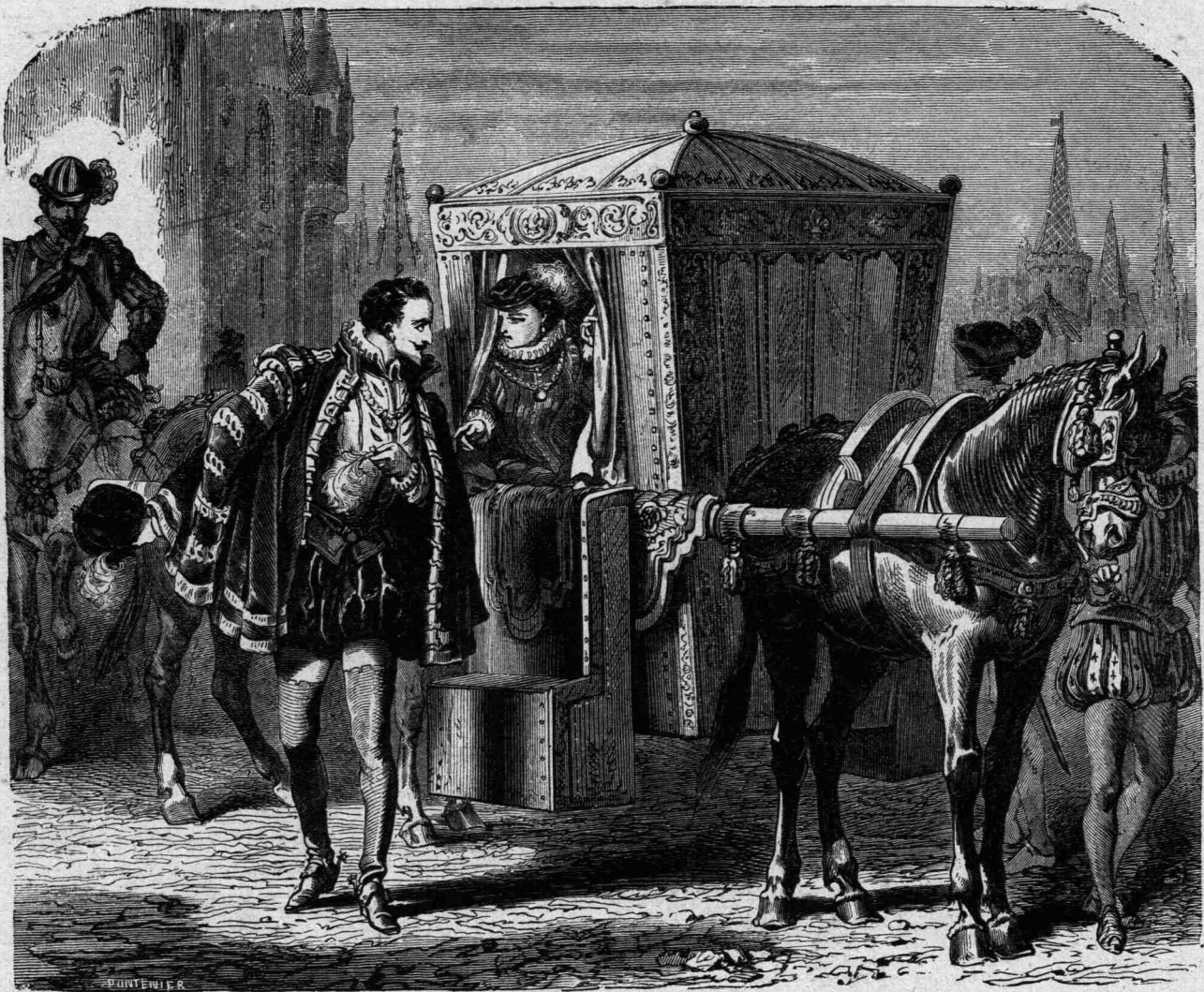

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :Οδός Πατησίων, ἀριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθι-
στορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν). — Ἡ Λουομένη Χα-
νούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ Νεῦτης, διήγημα
κατὰ τὸ γαλλικόν. — Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λευκοῦ οἴνου, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡραρξίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΓΛΑΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστίμου καὶ χαρτόνομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ κύριος Δελαμόλ, ἔχων ἐν περὶν εἰς τὴν χεῖρα, εἶπεν ἡ κυρία. [Σελ. 123].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΤΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Δὲν ἐπεκκλέσθητε τότε τὴν παλαιὰν
φιλίαν σας, τὴν ἀνάμνησιν τῆς κοινῆς θρη-
σκείας; Δὲν προσεπαθήσατε νὰ τὸν προ-
σελκύσετε διὰ τῆς ἀπατηλῆς ἐλπίδος αὐ-
τοῦ τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας; Ἄ!
εἶμαι καλῶς πληροφορημένος. Δὲν ἤλθετε
νὰ προτείνετε ταῦτα εἰς τὸν Βεαρνόν;

— Δέσποτα! ἀνεκράξεν ὁ Δεμουύ. Εἶ-
σθε τόσῳ καλῶς πληροφορημένος, ὥστε
σκέπτομαι ἂν δὲν ὀφείλω τὴν στιγμὴν

ταύτην νὰ εἶπω εἰς τὴν ἑμετέραν Βασι-
λικὴν ὕψηλότητα ὅτι ψευδεται, ὅπως
προκαλέσω μονομαχίαν ἄχρις ἐσχάτων ἐν-
τὸς τοῦ κοιτῶνος τούτου, καὶ οὕτω διὰ
τοῦ θανάτου ἀμφοτέρων καλύψω τὸ φο-
βερὸν τοῦτο μυστικόν!

— Σιγά, σιγά, ἀνδρείέ μου Δεμουύ. Εἶ-
πεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσών, χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ
εἰς τὴν φοβεράν αὐτὴν ἀπειλήν. Τὸ μυστι-
κὸν θὰ κρυβῇ καλλίτερον μεταξὺ ἡμῶν
τῶν δύο, ἂν ζήσωμεν, ἢ ἂν εἰς ἡμῶν ἀ-
ποθάνῃ. Ἀκούσατέ με καὶ πύσχετε βασι-
νίζων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους σας. Διὰ τρί-
την φορὰν σας λέγω ὅτι εἰσθε μεθ' ἐνὸς
φίλου. Ὁμιλήσατέ μοι λοιπόν, ὡς πρὸς

φίλον. Ἄς ἴδωμεν! Ὁ βασιλεὺς τῆς Να-
βάρρας δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς προτάσεις
σας ἀρνητικῶς;

— Ναί, δέσποτα, καὶ τὸ ὁμολογῶ, διότι
ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐκθέτει μόνον ἐμέ.

— Δὲν ἀνεκράξατε, ἐξελθὼν τοῦ κοιτῶ-
νός του καὶ καταπατῶν τὸν πῖλόν σας,
ὅτι εἶναι εἰς ἄθλιος ἡγεμὼν; ὅτι εἶναι
ἀνάξιος νὰ ᾔῃ ἀρχηγός σας;

— Εἶναι ἀληθές. Τὸ εἶπον.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές! Τὸ ὁμολογεῖτε,
τέλος πάντων;

— Ναί.

— Καὶ ἐξακολουθεῖτε ἔχοντες τὴν αὐ-
τὴν γνώμην;

— Εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, δέσποτα!

— Ἀλλὰ, ἐγώ, κύριε Δεμουῦ, ἐγώ ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Β', ἐγώ ὁ υἱὸς τῆς Γαλλίας, εἶμαι ἀρκούντως καλὸς εὐπατρίδης ὅπως διοικήσω τοὺς στρατιώτας σας; Ἄς ἴδωμεν! Νομίζετε ὅτι εἶμαι ἀρκούντως εἰλικρινὴς ὅπως ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ; ὅπως βασισθῆτε εἰς τὸν λόγον μου;

— Ὑμεῖς, δέσποτα! ἀρχηγὸς τῶν Οὐγονόττων!

— Καὶ διατί ὅχι; Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξωμόσεων. Ὁ Ἐρρίκος ἐγένετο καθολικός, καὶ ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ γείνω Οὐγονόττος.

— Ἀναμφιβόλως, δέσποτα. Ὡς ἐκ τούτου περιμένω νὰ μοὶ ἐξηγήσετε...

— Οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω δι' ὀλίγων λέξεων τὴν πολιτικὴν πάντων. Ὁ ἀδελφός μου Κάρολος φονεύει τοὺς Οὐγονόττους, ὅπως βασιλεύσῃ ἀνετώτερον. Ὁ ἀδελφός μου τοῦ Ἀνζιού ἀφίνει νὰ τοὺς φονεύσῃ, διότι θὰ διαδεχθῇ τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον, ὅστις ὡς δὲν ἀγνοεῖτε ἀσθενεῖ συχνάκις. Ἀλλὰ δι' ἐμέ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ βασιλεύσω, ἐν Γαλλίᾳ τοῦλάχιστον, καθ' ὅσον ἔχω δύο πρὸ ἐμοῦ. Ἐγώ, τὸν ὅποιον τὸ μῖσος τῆς μητρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ἀπομακρύνει τοῦ νόμου περισσότερον ἢ ὁ νόμος τῆς φύσεως. Ἐγὼ ὁ ὅποιος δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπω εἰς οὐδεμίαν οἰκουμένην ἀγάπην, εἰς οὐδεμίαν δόξαν, εἰς οὐδὲν βασιλεῖον, καὶ ὅμως ἔχω καρδίαν, ἐπίσης ὡς καὶ οἱ πρωτότοκοί μου εὐγενεῖς. Ἐγώ, Δεμουῦ, θέλω νὰ ἰδρῶς διὰ τοῦ ξίφους μου ἐν βασιλείῳ ἐν τῇ Γαλλίᾳ ταύτῃ, τὴν ὁποίαν καλύπτουσι δι' αἱμάτων. Ἰδοὺ λοιπὸν τί θέλω, Δεμουῦ: Θέλω νὰ γείνω βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, οὐχὶ δικαιοῦμαι γεννήσεως, ἀλλὰ δι' ἐκλογῆς. Οὐδεμίαν δὲ ἀντίρρησην πρέπει νὰ ἔχετε πρὸς τοῦτο. Δὲν εἶμαι ἀρπαξ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀδελφός μου ἀπεποιήθη τὴν προσφορὰν σας καὶ ταφεῖς ἐν τῇ ἀδρανεῖᾳ τοῦ διαδηλοῦ οὕτως εἰπεῖν ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ βασιλεῖον αὐτὸ τῆς Ναβάρρας ὡς ἄπλοον πλάσμα τῆς φαντασίας. Παρὰ Ἐρρίκου τοῦ Βεαρνοῦ οὐδὲν πρέπει νὰ περιμένετε. Μετ' ἐμοῦ, ἔχετε ἐν ὀνόματι καὶ ἐν ξίφει. Ὁ Φραγκίσκος τοῦ Ἀλανσῶν, ὁ υἱὸς τῆς Γαλλίας, προστατεύει πάντας τοὺς ἐταίρους του, ἢ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ συνωμοτοῦντας, ὡς εὐαρεστεῖσθε νὰ τοὺς ὀνομάζετε. Λοιπὸν, τί λέγετε διὰ τὴν προσφορὰν ταύτην, κύριε Δεμουῦ;

— Λέγω ὅτι μὲ καταπλήσσει, δέσποτα.

— Δεμουῦ, Δεμουῦ, ἔχομεν πολλὰ προσκόμματα νὰ ὑπερνηκίσωμεν. Ὅθεν μὴ δεικνύεσθε κατ' ἀρχὰς τόσφ ἀπαιτητικὸς καὶ τόσφ δύσκολος πρὸς ἓνα υἱὸν βασιλέως καὶ ἀδελφὸν βασιλέως ἐρχόμενον πρὸς ὑμᾶς.

— Δέσποτα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο τώρα καὶ τετελεσμένον, ἂν ἤμην μόνος. Ἀλλ' ἔχομεν ἐν συμβούλιον, πιθανὸν δὲ δι' ὅσφ περιφανῆς καὶ ἂν ἦναι ἡ προσφορὰ, ἴσως δὲ καὶ αὐτοῦ τούτου ἕνεκα, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κόμματος νὰ μὴ παραδεχθῶσιν αὐτὴν ἀνευ ὄρων.

— Τότε ἀλλάσσει, καὶ ἡ ἀπάντησις

σας αὕτη εἶναι τιμίου καὶ συνετοῦ ἀνδρός. Ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐνήργησα, δεόν ν' ἀναγνωρίσῃτε τὴν χρηστότητά μου. Μεταχειρισθῆτέ με λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ὡς ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἐκτιμᾶτε, καὶ οὐχὶ ὡς πρίγκηπα τὸν ὅποιον κολακεύετε. Εἰπέτε μοι, ἔχω ἐλπίδας;

— Σὰς δίδω τὸν λόγον μου, δέσποτα, ἐπεὶ καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ζητεῖ τὴν γνώμην μου, ὅτι ἔχετε πᾶσαν ἐλπίδα ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἀπέρριψε τὰς προτάσεις μου. Ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν.

— Συνεννοηθῆτε λοιπὸν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δούξ. Καὶ πότε θὰ ἔχω ἀπάντησιν;

— Ὁ Δεμουῦ παρετήρησε τὸν δούκα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιωπῇ. Εἶτα, ὡς λαθὼν ὀριστικὴν τινὰ ἀπόφασιν, εἶπε:

— Δέσποτα, δότε μοι τὴν χειρὰ σας. Ἐχω ἀνάγκην ἡ χεὶρ αὕτη ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας νὰ ψύσῃ τὴν ἰδικήν μου, ὅπως ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσωσιν.

— Ὁ δούξ οὐ μόνον ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Δεμουῦ, ἀλλὰ λαθὼν ἐσφιγξε καὶ τὴν ἰδικήν του.

— Τώρα εἶμαι ἡσυχος, εἶπεν ὁ νέος Οὐγονόττος. Ἄν προδοθῶμεν, θὰ εἰπῶ ὅτι σεῖς δὲν ἐνέχεσθε. Ἄνευ τούτου, δέσποτα, καὶ ὅσφ μικρὸν μέρος καὶ ἂν ἐλαμβάνετε εἰς τὴν προδοσίαν ταύτην, θὰ ἦσθε ἡτιμασμένοι.

— Διατί μοι λέγετε πάντα ταῦτα, Δεμουῦ, πρὶν ἢ μοι εἴπητε πότε θὰ ἔχω ἀπάντησιν;

— Διότι, δέσποτα, ἐρωτῶντές με πότε θὰ ἔχετε ἀπάντησιν μὲ ἐρωτᾶτε ταῦτο χρόνως ποῦ εἶναι οἱ ἀρχηγοί. Ὅταν δὲ σὰς εἰπῶ: τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ μάθετε ὅτι κρύπτονται ἐδῶ εἰς Παρισίους.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεμουῦ, ἐκ λειψάνου τινὸς δυσπιστίας ὁρμώμενος, προσήλωσε τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα του εἰς τὰ ὄμματα τοῦ νεαροῦ δουκῆ.

— Ἀ! εἶπεν οὗτος, ἔχετε ἀκόμη ἀμφιβολίας, κύριε Δεμουῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω καὶ ἀμέσως παρ' ὑμῶν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Θὰ μὲ γνωρίσετε καλλιὸν βραδύτερον. Θὰ συνδεθῶμεν διὰ κοινοῦ σκοποῦ συμφερόντων, ὅπερ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ πάσης κατ' ἐμοῦ δυσπιστίας. Εἶπετε λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Ναί, δέσποτα, τὴν ἐσπέραν ταύτην, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἀλλὰ ποῦ;

— Ἐδῶ, ἐν τῷ Λούβρῳ, ἐν τῷ κοιτῶνι τούτῳ.

— Ἀλλ' ὁ κοιτῶν οὗτος κατοικεῖται, εἶπεν ὁ Δεμουῦ δείξας διὰ τοῦ βλέμματός του δύο ἐν αὐτῷ κλίνκας.

— Ναί, ὑπὸ δύο τῶν εὐπατρίδων μας.

— Δέσποτα, νομίζω ἀσύνητον νὰ ἐπανέλθω εἰς Λούβρον.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἀφοῦ ὑμεῖς μὲ ἀνεγνωρίσατε, καὶ ἄλλοι δύνανται νὰ μὲ ἀναγνωρίσωσι.

Καὶ ὅμως ἐπανερχομαι εἰς τὸ Λούβρον ἂν μοὶ δώσητε ἔγγραφόν τι.

— Ἐγγραφὸν ἰδικόν μου ἀνευρισκόμενον ἐφ' ὑμῶν μὲ καταστρέφει χωρὶς νὰ σὰς σώσῃ. Ὅπως δύναμαι νὰ πράξω τι ὑπὲρ ὑμῶν δεόν νὰ φαινόμεθα εἰς πάντας ξένοι πρὸς ἀλλήλους. Ἄν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου μάθωσιν ὅτι ἔχω τὴν ἐλάχιστην μεθ' ὑμῶν σχέσιν, ἐχάθην. Σὰς προστατεύει τὸ συμφέρον μου ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκτεθῶ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὡς ἐκτίθεμαι ἤδη πρὸς ὑμᾶς. Ἐλεύθερος ἐν τῇ ἐνεργείᾳ μου, ἰσχυρὸς ἐνὸς μὲν ἄγνωστος, ἐγγυῶμαι ὑπὲρ ὅλων ὑμῶν. Μὴ τὸ λησμονήτε. Ἐπικαλέσθητε λοιπὸν αὐτὸς τὸ θάρρος σας. Ἀποπειράθητε, στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον μου, ὅτι ἠθέλατε ἀποπειραθῆ στηριζόμενος εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐλθετε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἀλλὰ, πῶς θέλετε νὰ ἔλθω; Ἡ ἐνδυμασία αὕτη εἶναι καλὴ διὰ τὴν φρουράν.

— Περιμείνατε. Ἰδοὺ... Βλέπετε τὸν ἐρυθρὸν ἐκείνον μανδύαν; εἶναι τοῦ κυρίου Δελαμόλ, ἐνὸς τῶν εὐπατρίδων μου, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ Αὐλῇ τὸν γνωρίζουσιν. Ἰδοὺ καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ βράπτου. Πληρόντες εἰς αὐτὸν τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας του θὰ ἔχετε ἓνα ἀπαράλλακτον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἐνθυμεῖσθε πιστεύω καλῶς τὸ ὄνομα τοῦ Δελαμόλ;

Μόλις ὁ δούξ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, καὶ βήματα ἡκούσθησαν ἐν τῷ διαδρόμῳ, κλειδίον δὲ τι ἐστράφη ἐν τῷ κλειθρῷ.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν ὁ δούξ ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν καὶ κλείσας αὐτὴν ἐνδοθεν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἀπήντησε φωνὴ τις ἔξωθεν, εὐρίσκω τὴν ἐρώτησιν ταύτην λίαν παραδόξον. Ποῖος εἴθε σεῖς; Εἶναι ἀστεῖον, τῇ ἀληθείᾳ, θέλω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κοιτῶνά μου, καὶ μὲ ἐρωτᾶσι, ποῖος εἶμαι!

— Εἴθε σεῖς, κύριε Δελαμόλ!

— Βέβαια, εἶμαι ἐγώ. Ἀλλὰ, σεῖς ποῖος εἴθε;

— Ὁ δούξ ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, στραφεῖς εἶπε πρὸς τὸν Δεμουῦ.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Δελαμόλ;

— Ὅχι, δέσποτα.

— Ἐκεῖνος δὲ σὰς γνωρίζει;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἐχει καλῶς. Ἄλλως τε προσποιήθητε ὅτι παρατηρεῖτε ἔξω τοῦ παραθύρου. Ὁ Δεμουῦ ὑπήκουσε, καὶ ὁ δούξ ἠνέφξε τὴν θύραν.

— Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ ὀπισθοχωρήσας ἐκπληκτος. Συγγνώμην! Συγγνώμην, δέσποτα!

— Τίποτε, κύριε! Ἐλαβον ἀνάγκην τοῦ κοιτῶνός σας, ὅπως δεχθῶ ἐν αὐτῷ τινά.

— Ὅτι θέλετε, δέσποτα. Ἀλλὰ, ἐπιτρέψατέ μοι, σὰς καθικετεύω, νὰ λάβω τὴν μανδύαν μου καὶ τὸν πῖλόν μου, διότι ἀπώλεσα ἀμφοτέρω τὴν νύκτα ταύτην, ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Γρένης, ὅπου προσεβλήθην τὴν νύκτα ὑπὸ κλεπτῶν.

— Πράγματι, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ μειδιῶν, ἐνῶ ἔδιδεν ὁ ἴδιος τὰ ζητηθέντα εἰς

τὸν Δελαμόλ. Φαίνεται ὅτι εἵχετε νὰ κάμμετε μὲ παληκαράδες.

Ὁ Δελαμόλ λαβὼν τὸν μανδύαν αὐτοῦ καὶ τὸν πῖλον ἐχαίρεισε καὶ ἐξῆλθε, πορευθεὶς εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὅπως ἀλλάξῃ φορέματα, μηδὲν ἄνησυχὸν περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἥτις εἶχε φέρει τὸν δοῦκα εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἐνδυσθεὶς δὲ ἐπλησίτισεν αὐθις εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε :

— Συγγνώμην, δέσποτα ! Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης συνήντησε τὸν κόμητα τοῦ Κοκονάς ;

— Ὅχι, κύριε κόμη ! καὶ ὅμως τὴν πρωίαν ταύτην ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

— Τότε τὸν ἐδολοφόνησαν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ λαλῶν καθ' ἑαυτὸν ἐν ᾧ ἀπεμυκρύνετο.

— Παρατηρήσατε αὐτὸν καλῶς, εἶπεν ὁ δοῦξ εἰς τὸν Δεμού, καὶ προσπαθήσατε νὰ μιμηθῇτε τὸ βᾶδισμά του.

— Ὅθ' προσπαθῇσω. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι κομψευόμενος, ἀλλὰ στρατιώτης.

— Ὅπως δῆποτε, σὰς περιμένω πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐν τῷ διαδρόμῳ τούτῳ. Ἄν ὁ κοιτῶν τῶν εὐπκτριδῶν μου ἦναι κενός, ἔχει καλῶς ἄλλως εὐρίσκομεν ἄλλα μέρη.

— Ναί, δέσποτα.

— Λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην πρὸ τοῦ μεσονυκτίου !

— Ἐχει καλῶς.

— Ἄ ! μὴ λησμονήσετε νὰ ταλαντεύετε πολὺ τὸν δεξιὸν βραχίονα περιπατῶν. Εἶναι τὸ ἰδιαίτερον βᾶδισμα τοῦ κυρίου Δελαμόλ.

ΚΔ'.

Η ΟΔΟΣ ΤΙΖΩΝ ΚΑΙ Η ΟΔΟΣ ΚΩΔΩΝΟΣ

Ὁ Δελαμόλ ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ Λούβρου πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Κοκονάς.

Ἀφοῦ μεταβάς εἰς τοῦ Λαουριέρου ἐπρογευματίσεν, ἔδραμεν εἰς τὴν πλατεσίαν τῆς Γρέβης, ὅπου εὗρε τεμάχιον τοῦ πτεροῦ τοῦ πῖλου, ὅπερ εἶχε μείνει ἐκεῖ κατὰ τὴν νυκτερινὴν πάλιν. Αἶφνης ἐφάνη φορεῖον, παρὰ τὸ ὅποιον ὠδεύεν ἵπποκόμος καὶ οὐτινος προηγούντο δύο ἀκόλουθοι.

Ὁ Δελαμόλ νομίσας ὅτι ἀνεγνώρισε τὸ φορεῖον, ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄκραν ταχέως. Καὶ πράγματι δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ ! εἶπε φωνή τις πλήρης γλυκύτητος, ἐξερχομένη τοῦ φορείου, ἐνῶ λευκὴ καὶ ἀπαλὴ ὡς μέταξα χεῖρ παρεμέριζε τὰ παραπετάσματά.

— Ναί, δέσποινα, ἐγὼ αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ, ἔχων ἐν πτερόν εἰς τὴν χεῖρα... ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ κυρία τοῦ φορείου. Εἰσθε λοιπὸν ἐρωτευμένος, ἀγαπᾷτέ μοι κύριε, καὶ ἐπανευρίσκετε ἔγνη ἀπολεσθέντα ;

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ. Εἶμαι ἐρωτευμένος καὶ πολὺ μάλιστα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνευρίσκω τὰ ἔγνη μου, καὶ τοὶ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια ζητῶ. Ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐρωτήσω Αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας της ;

— Ἐχει ἀρίστα, κύριε. Οὐδέποτε νομίζω ἡμῖν καλλίτερον. Τοῦτο πιθανῶς συμ-

βαίνει, διότι διήλθον τὴν νύκτα ἐν προσευχῇ.

— Ἄ ! ἐν προσευχῇ ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν ἄλλοκότως.

— Ἐ ! ναί ! τί τὸ παράδοξον ;

— Καὶ δύναται τις ἀνευ ἀδιακρισίας νὰ ἐρωτήσῃ εἰς ποῖον μοναστήριον ;

— Βεβαίως, δὲν τὸ ἔχω μυστικόν. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἀλλὰ σεῖς τί κάμνετε ἐδῶ μὲ αὐτὸ τὸ ἄγριον ὄφρος ;

— Καὶ ἐγώ, δέσποινα, διήλθον τὴν νύκτα ταύτην ἐν προσευχῇ εἰς τὰ περίξ τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου. Ταύτην δὲ τὴν πρωίαν, ζητῶν τὸν φίλον μου, τὸν ὅποιον ἔχασα, εὗρον τὸ πτερόν τοῦτο τὸ ὅποιον ἀπώλεσα ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης, σωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν τεσσάρων ληστῶν, οἵτινες μὲ προσέβαλον τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, θέλοντες νὰ μὲ δολοφονήσωσι.

— Πῶς συνέβη τοῦτο ;

— Ἐπανηρόμην ἐκ τινος εὐδαίμονος οἰκίας, ἐν ᾗ εἶχον διέλθει τὴν νύκτα, ὡς εἶπον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἐν προσευχῇ, ὅτε τέσσαρες κακοῦργοι ὁρμήσαντες ἐκ τῆς ὁδοῦ *Mortellerie* μὲ κατεδίωξαν. Ἦνυχάσθην δὲ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν, διότι εἶχον λησμονήσῃ τὸ ζῆφός μου.

— Ἄ ! ἐνόησα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ θαυμασίας ἀπλότητος, καὶ ἐπανήλθετε ζητοῦντες τὸ ζῆφός σας ;

Ὁ Δελαμόλ παρετήρησε τὴν Μαργαρίταν, ὥσθι ὑπόνοιά τις διήλθε τὸν νοῦν του καὶ εἶπε :

— Δέσποινα, θὰ ἐπέστρεφον πράγματι καὶ λίαν μάλιστα προθύμως, διότι τὸ ζῆφός μου εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων, ἀλλ' ἀγνοῶ ποῦ κεῖται ἡ οἰκία ἐκείνη.

— Πῶς, κύριε ! ἐπανελάθεν ἡ Μαργαρίτα. Ἀγνοεῖτε ποῦ κεῖται ἡ οἰκία, εἰς ἣν διενυκτερεύσατε ; Τοῦτο εἶναι παράδοξον ! Ἀληθὲς μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ διηγηθῇτε.

— Ἀλλ' εἶναι ὀλίγω τι μακρόν.

— Δὲν πειράζει ἔγω καὶ ἐγὼ.

— Μὲ διατάττετε ;

— Ἄν ἦναι ἀνάγκη, ναί.

— Ὑπακούω. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἀφοῦ ἀφήσαμεν δύο ἀξιολατρεῦτους κυρίας, μεθ' ὧν εἶχομεν διέλθει τὴν ἐσπέραν, ἐδειπνοῦμεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λαουριέρου, μετὰ τοῦ φίλου μου Κοκονάς, ὅτε ἀνθρωπὸς τις εἰσελθὼν ἔδωκεν ἐν ἐπιστόλιον εἰς ἑκαστὸν ἡμῶν, περιέχον τὰς ἐπομένους λέξεις μόνον :

«Περιμένεσθε ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ».

Ἐκαστὸν δὲ ἐπιστόλιον ἔφερεν ἀντὶ ὑπογραφῆς τὰς ἐπομένους τρεῖς λέξεις : *Ἐρως, Cupido, Amor*.

— Φθάσαντες εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, εὗρομεν δύο γράμματα, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐκράτει μανδύλιον, αἵτινες ἔδωκαν τοὺς ὀφθαλμούς μας. Ἡ ὁδηγός μου μὲ ἔκαμε νὰ στραφῶ ἀριστερᾷ, ἐνῶ ἡ τοῦ φίλου μου ἔστρεφεν αὐτὸν δεξιᾷ. Καὶ οὕτω ἀπεχωρίσθημεν. Δὲν εἰξεύρω δὲ ποῦ ὠδήγησαν τὸν φίλον μου. Ἴσως εἰς τὴν κόλασιν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ μὲ ἔφεραν εἰς μέρος, τὸ ὅποιον φρονῶ ὅτι ἦτο ὁ παράδεισος.

— Καὶ τοῦ ὁποίου βεβαίως θὰ ἐξεβλή-

θητε ἕνεκα τῆς μεγάλης ὑμῶν περιεργείας.

— Ἀκριβῶς, δέσποινα, βλέπω ὅτι μαντεύετε. Περιέμενα ἀνυπομονῶς τὴν πρωίαν ὅπως ἴδω ποῦ ἦναι. Ἀλλὰ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ἡ γραῖα ἐπανελθοῦσα μοῦ ἔδωκεν αὐθις τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅτε δὲ ἀφῆρσα τὸ μανδύλιον, εὗρέθην ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ. Ἐπέστρεφα δὲ τόσῳ παιδρός, ὥστε δὲν ἐπρόσεξα εἰς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους ἀθλίους ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων μετὰ βίας ἐσώθην. Ἐν μόνον μὲ λυπεῖ, ἡ ἀπώλεια τοῦ φίλου μου, τὸν ὅποιον ὅσῳ καὶ ἂν ἐζήτησα δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δελαμόλ ἐποίησε χειρονομίαν τινά, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐφάνη ὁ ἐπενδύτης του κατατρυπημένος.

— Ἀλλ' εἰσθε κατατρυπημένος, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Διατί δὲν ἠλλάξετε ὑπενδύτην ἐπιστρέψαντες εἰς Λουῖβρον ;

— Διότι ἐν τῷ κοιτῶνί μου ἦτο κάποιος.

— Πῶς ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ ποῖος ἦτο ;

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης.

— Σιωπῇ ! Εἶπε διακόψασα αὐτὸν ἡ Μαργαρίτα.

Τοῦ νέου δ' ὑπακούσαντος, ἐξηκολούθησε λέγουσα αὐτῷ λατινιστί :

— Qui ad lecticum meum stant ? (Ποῖος εἶναι παρὰ τὸ φορεῖόν μου).

— Duo pueri et unus eques. (Δύο ἀκόλουθοι καὶ εἰς ἵπποκόμος).

— Optime, barbari. Dic, Moles, quem inveneris in cubiculo tuo ? (Καλῶς, εἶναι βάρβαροι ! Εἰπέ μοι, Δελαμόλ, ποῖον εὗρετε ἐν τῷ κοιτῶνί σας ;)

— Franciscum ducem. (Τὸν δοῦκα Φραγκίσκον)

— Agentem ? (Κάμνοντα ;)

— Nescio quid. (Ἀγνοῶ τί).

— Quocum ? (Μετὰ ;)

— Cum ignoto (Μετ' ἀγνώστου).

— Παράδοξον ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἐπανεύρετε τὸν Κοκονάς ;

— Δυστυχῶς ὄχι.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς ἀπασχολῶ περισσώτερον. Φρονῶ ὅμως ὅτι θὰ εὗρεθῇ μόνος. Ἀδιάφορον. Χαίρετε.

Καὶ ἡ βασιλίσσα ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη της. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὐδὲν μυστικὸν εἶχεν ἐμπιστευθῇ αὐτῷ, ὁ νέος ἐνόησεν ὅτι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, μὴ δυνάμενον νὰ συνιστᾷ σιωπὴν, εἶχεν ἄλλην σημασίαν.

Ἡ συνοδία ἐπανελάβε τὸν δρόμον της, καὶ ὁ Δελαμόλ ἐξηκολούθησε τὸν ἰδικόν του ἄχρι τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Δεζουῦ ἔστη. Ἐκεῖ εἶχε δέσει αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμούς ἡ γραῖα. Ἐστράφη ἀριστερᾷ. Εἶτα ἠρίθμησεν εἴκοσι βήματα, ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ καὶ εὗρεθῇ ἀπέναντι τοῖχου ἔχοντος θύραν πλήρη παχέων ἡλῶν, καὶ ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἦτο οἰκία. Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κώδωρος, ὁδῷ στενῇ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ ληγουσῇ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐδῶ εἶναι. Ἐξερχόμενος χθὲς ἠσθάν-

θην ὑπὸ τὴν χεῖρά μου τοὺς ἡλούς τῆς θύρας. Ἴδου καὶ αἱ δύο βαθμιῖδες τὰς ὁποίας κατέβην. Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ προχωρήσας ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἠνεψύθη καὶ εἶδός τι θυρωροῦ μυστακοφόρου ἐφάνη εἰπὼν γερμανιστί:

— Was ist das. (Τί τρέχει;)

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, φαίνεται ὅτι εἶναι Ἑλβετός. Φίλε μου, ἐξηκολούθησε, ζητῶ τὸ ξίφος μου, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διήλθον τὴν νύκτα.

— Ich versfehe nicht, (δὲν ἐννοῶ) ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

— Τὸ ξίφος μου! . . . ἐπανελάθεν ὁ Δελαμόλ. . . τὸ ὁποῖον ἄφησα. . .

— Ich verstehe nicht . . .

— . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διενυκτέρευσα.

— Gehe zum Teufel . . . (οὔρε εἰς τὸν διάβολον).

Καὶ ἐκλείσεν αὐτῷ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἂν εἶχον τὸ ξίφος μου θὰ ἐφόνευσον αὐτὸν τὸν κατεργάρην. Ἀλλὰ ἐπιφυλάσσομαι ἄλλοτε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀχρὶς οὐ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν *Τιζὼν*, μικρὰν ὁδὸν παράλληλον τῆς τοῦ *Κώδωρος*, καὶ ὅπου εἶδεν ἐτέραν θύραν μετὰ παχέων ἡλῶν καὶ δύο βαθμιδῶν καὶ τοῖχον κατὰ πάντα ὁμοιον πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ *Κώδωρος*.

Ὁ Δελαμόλ ἔκρουσε καὶ τὴν θύραν ταύτην, ἀλλὰ ματαίως· οὐδεὶς ἐφάνη. Ὁ νέος ἀφ' οὗ παρετήρησε καλῶς, ἐπέισθη ὅτι ἡ αὐτὴ οἰκία εἶχε δύο ἐξόδους, μίαν πρὸς τὴν ὁδὸν *Κώδωρος*, καὶ ἐτέραν πρὸς τὴν ὁδὸν *Τιζὼν*.

Φοβηθεὶς μὴ ἂν παρέτεινε τὰς ἐρεῦνας του δυσαρρεστήσῃ τὴν Μαργαρίταν, ἐπανῆλθε τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ Λουῆρον εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Πρῶτον δὲ πράγμα, ὅπερ εἶδεν ἦτο τὸ ξίφος, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ ὁδῷ *Κώδωρος*.

— Ἄ! εἶπε στενάξας. Ἄς ἡδυνάμην νὰ εὔρω οὕτω καὶ τὸν πτωχὸν Κοκονάς.

Κατὰ τὴν πέμπτην περίπτου τῆς ἐσπέρας, ὅτε τὸ σκότος ἦτο πλέον ἀρκούντως βαθύ, ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ *Τιζὼν* ἠνεψύθη, γυνὴ δὲ ποδῆρη φέρουσα μανδύαν καὶ ὑπὸ θαρραλινῶς συνοδευομένη ἐξῆλθεν, ὀλισθήσασα δὲ ταχέως ἀχρὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Βασιλέως* τῆς *Σικελίας* ἔκρουσε μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Δαργεσσών*, ἧς ἀνοίχθεισας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἐξῆλθε δὲ τῆς μεγάλης αὐτοῦ θύρας εἰς τὴν παλαιὰν ὁδὸν τοῦ *Τέμπλου*, καὶ ἐκεῖθεν ἔφθασεν εἰς τινὰ μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Γκίζης*, ἀνοίγομένην ἐπὶ τῆς τάφρου, ἣν ἠνέψξε διὰ κλειδός, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' αὐτῆς καὶ . . . ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περίπου, νέος τις δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξήρχετο διὰ τῆς αὐτῆς θύρας τῆς αὐτῆς μικρᾶς οἰκίας, ὁδηγούμενος ὑπὸ γυναικός, ἣτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν *Geoffroy — Lasnier* καὶ *Mortellerie*, ὅπου τὸν ἄφησε συστήσασα εἰς αὐτὸν νὰ βαδίσῃ πεντήκοντα ἔτι βήματα καὶ εἶτα

νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μανδύλιον.

Ὁ Κοκονάς, διότι οὗτος ἦτο, ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὰ παραγγεληθέντα. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς Λουῆρον, ὅπου ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν σκοπὸν καὶ τοὺς Ἑλβετοὺς περὶ τοῦ Δελαμόλ. Μὴ κατορθώσας νὰ μάθῃ τι θετικόν, ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶδε τὸν ἐπενδύτην τοῦ φίλου του κατεσχισμένον, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν του. Τότε ἀνεμνήσθη τοῦ Λαουριέρου καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου*, ὅπου ἔμαθεν ὅτι ὁ Δελαμόλ εἶχε προγευθῇ ἐκεῖ. Καθησυχάσας ὡς ἐκ τούτου, ὁ Κοκονάς ἐζήτησε καὶ αὐτὸς νὰ δειπνήσῃ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδειπνήσας καλῶς καὶ ἐνισχύθη διὰ δύο φιαλῶν οἶνου τοῦ *Ἀνζιού*, ἤρχισε πάλιν τὰς περὶ τοῦ Δελαμόλ ἐρεῦνας του. Διατρέξας μᾶτην ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰς ὁδοὺς τῶν *Παρισίων*, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Λουῆρον καὶ νὰ τὸν περιμενῇ παρὰ τὴν θύραν, ὡς ἐκ τούτου ἔλαβε τὴν εἰς Λουῆρον ἀγούσαν. Δὲν ἀπέβλεπε δὲ ἐκ τὸν ἀπὸ αὐτοῦ βήματα, ὅτε εἶδε τὸν περιφνημὸν ἐρυθρὸν μανδύαν διελθόντα ὡς ἀστραπὴ διὰ τῆς θύρας καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Ἐ! Δελαμόλ! ἀνέκραξε, καὶ ὥρμησεν ἐπὶ τὰ βήματά του.

Ἀλλ' ὁ ἐρυθρὸς μανδύας, ὡσανεὶ εἶχε πτερά, ἔφευγε ταχέως, διελθὼν δὲ τὸν πρόδρομον ἀνῆρχετο τρέχων εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα.

— Ἄ! προσποιεῖσαι ὅτι δὲν με ἀκούεις! εἶσαι δυσηρεστήμενος μαζὺ μου. Ὅσον τὸν διάβολον! λοιπόν. Δὲν δύναμαι νὰ τρέχω ἄλλο.

[Ἔπειτα συνέχισα].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλου).

— Σοὺ λέγω, *rené*, ὅτι ἐξεναντίας χαίρω πολὺ, χάρις εἰς τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς θὰ ἤμπορῶ ν' ἀφίω τὸν ἰδικόν μου νὰ χυματίζῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας ἐλευθέρως. . . Δὲν εἶδον ποτὲ τὴν ἐξοχὴν κοιμωμένην, καὶ θὰ ἦναι ὠραῖον θέαμα τὸ θέαμα τῆς σκυθρωπῆς καὶ σιωπηλῆς φύσεως. . .

— Χαίρω, φιλότατη μου, διότι τοιαύτη συντροφία σοὺ κάνει εὐχάριστον. . . ἀλλ' ἐμὲ δὲ μοὶ ἀρέσει πολὺ. . . ἔς τὸ λέγω καθαρά. . . Αἱ καλλοναὶ εἶναι καλὰ πράγματα δι' ὅσους τὰς ἐννοοῦν. . . ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ὁ φόβος εἶναι κακὸς σύντροφος εἰς τὸ ταξίδιον. . .

— Θὰ ἔχωμεν χωροφύλακας καὶ ὁδηγόν, τί θέλεις περισσότερον; ἀπήντησεν ἡ *Γκιούλ*, ἀληθῶς χαίρουσα ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ περιστάτικῳ, ὅπερ ἤρχετο ὡπὼς διακόψῃ τὸ μονότονον τοῦ βίου της. Ἐλα, ἀγαπητῇ μοι τροφός, ἄφες αὐτὸ τὸ περισκεμμένον ὕψος καὶ ἄς ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διατάγας τοῦ πατρός μου, ὁ δὲ Ἀλλάχ θὰ μᾶς διαφυλάξῃ!

Περὶ ὥραν ἑνδεκάτην ὁ σουλτάνος καὶ

ὁ *Φαῖδ* περιεπάτουν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. Συνομιλοῦντες δὲ περὶ τῆς *Γκιούλ*, διέδραμον ἀλλεπαλλήλως εἰς τὰ δώματα, ἅτινα ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν *Μουδανίων*, λησμονοῦντες ὅτι ἦσαν ἀντερασταί, ἵνα ἀνκμνησθῶσι τῆς προσφιλοῦς εἰκόνας, ἣτις ἔκκαμεν ἀμφοτέρων τὰς καρδίας νὰ πάλῳσι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σουλτάνος, ἀφρημένος ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τὴν ὁδόν, ὁ κόρτος τῶν βημάτων πολλῶν ἵππων καὶ κλαγγὴ ὀπλων ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Περιπολία χωροφύλακων. . . εἶπε βλέπων προχωροῦσαν δεκάδα στρατιωτῶν ἐφίππων, τί σημαίνει τοῦτο;

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζιτ, δυσπιστῶν καὶ ἀνήσυχος ὡς πάντες οἱ μονάρχαι καὶ οἱ Ἀνατολίται, προσεφώνησεν ἐξ ὕψους τοῦ δώματος τὸν προπορευόμενον ὑπαξιωματικόν.

Ὁ χωροφύλαξ οὗτος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἰδὼν ὅτι τὸν φωνάζουσιν ἀπὸ τοῦ ἀνακτόρου, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἀντὶ νὰ τὸ βραδύνη. Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ὀξύδερκεαν τοῦ σουλτάνου, ἀλλὰ μάλιστα, ἐδιπλασίασε τὰς ὑποψίας του.

— *Μπαρὰ μπάκ!* ἔφώναξε μὲ ἡχηρὰν φωνήν, στάσου, εἰ δὲ μὴ στέλλω κατόπιν σου τοὺς δρομεῖς τῆς *Α. Μεγαλειότητος*.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς, ὢν, ἀναμφιβόλως, ἡ ἀπειλὴ αὐτῇ ἐτρόμαξεν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του, καὶ ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἀνεχαίτιζον τοὺς ἵππους των, ἔφθασεν ὑπὸ τὸ δῶμα καὶ εἶπεν ἱκετευτικῶς.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ μᾶς καταγγείλητε εἰς τὸν σουλτάνον, καλέ μου ἐφέντη! ἡμεῖς τώρα ἐκτελοῦμεν τὰς διατάγας τῆς *Χαματζί-μπασί*, ἣτις μᾶς διέταξε νὰ περάσωμεν δρομαίως ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δέον νὰ ἀγνοῇ. . .

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Ἀβδούλ - Μετζιτ εἰρωνικῶς· πρέπει τῷ ὄντι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ν' ἀγνοῇ ὅ, τι διατάττει ἡ *Φατμά-Καδὶν*; *Ballaχί* (μὰ τὸν Θεόν) κάμνει κατὰχρησιν τῶν γρατδριακῶν προνομίων της ἡ *Προύσα*, νομίζω, δὲν τῇ ἀνῆκει. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς *Προύσης*, ἐφέντη μου, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, δυσανασχετῶν προφανῶς, διότι διήγειρε τὰς ὑποψίας ἀγὰ τινος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀλλὰ περὶ γυναικείας υποθέσεως, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν *Α. Μεγαλειότητά*.

— Δὲν ἐννοῶ πῶς οἱ χωροφύλακες ἀναμιγνύονται εἰς γυναικείας υποθέσεις, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ *Φαῖδ* - Βέης, ὅστις, καὶ τοι ποιητής, εἶχεν ἐνίοτε ιδέας λογικωτάτας.

— Ὡ! ἡμεῖς ἀπλῶς συνοδεύομεν χαρέμιον ἀναχωροῦν εἰς *Μουδανιά*.

— Εὐγένῃ τινὰ χανούμισσαν βεβαίως;

— Συγγενῇ τοῦ *Σεῖχ-ούλ-Ἰσλάμ*. . .

— Πολὺ καλὰ, τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ σουλτάνος μὲ φωνὴν ἡσυχον, συγκλείων ὅμως νευρικῶς τοὺς γρόνθους του, καλὸν

1. Ἰδέ με! συνήθως ἐπιφωνήσεις παρὰ τοῖς Τούρκοις, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόν, Ἰδὲ νὰ σοῦ πῶ κτλ.